



# Rapport

**Datum: 6 juli 2005**

**Rapportnummer: 2005/186**

## Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de klachtambtenaar in de zin van artikel 29 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990, op 20 maart 2002 verzoekers verzoek om een zaak aanhangig te maken bij het veterinaire tuchtcollege, niet heeft ingewilligd.

## Beoordeling

### I Bevindingen

1. Verzoeker, veterinaire jurist en praktiserend dierenarts, verzocht de klachtambtenaar in de zin van artikel 29 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 (verder ook: de klachtambtenaar) bij brief van 28 januari 2002 (verzonden op 13 maart 2002) om bij het veterinaire tuchtcollege aanhangig te maken dat in het kader van de bestrijding van varkenspest- en mond- en klauwzeeruitbraken euthanasie was toegepast op zeer jonge biggen door middel van een intracardiale injectie met het diergeneesmiddel T61 en zonder voorafgaande pijnuitschakeling. Verzoeker wees er daarbij op dat het veterinaire tuchtcollege diverse malen had uitgesproken dat deze wijze van euthanaseren verwerpelijk was en dat dierenartsen die op deze wijze euthanasie hadden uitgevoerd, van het tuchtcollege een waarschuwing hadden gekregen.

2. De klachtambtenaar deelde verzoeker bij brief van 20 maart 2002 mee dat de dierenartsen destijds hadden gehandeld volgens de daarvoor geldende draaiboeken en onder verantwoordelijkheid van de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit. De klachtambtenaar achtte het dan ook niet opportuun de zaak bij het veterinaire tuchtcollege aanhangig te maken.

3. Door tussenkomst van de Nationale ombudsman diende verzoeker op 31 januari 2003 bij de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit een klacht in over de weigering van de klachtambtenaar om de zaak bij het veterinaire tuchtcollege aanhangig te maken.

4. De minister deelde verzoeker bij brief van 26 augustus 2003 mee zijn klacht niet gegrond te achten. Hij wees er daarbij op dat het middel T61 in Nederland is geregistreerd als diergeneesmiddel met als registratienummer REG NL 5356 en dat uit de registratie blijkt dat het middel mag worden gebruikt voor euthanasie bij onder meer grote (landbouw)huisdieren en intraveneus, intrapulmonaal of intracardiaal kan worden toegediend. Verder liet de minister weten dat de uitspraken van het veterinaire tuchtcollege waarop verzoeker doelde, betrekking hebben op euthanasie van gezelschapsdieren en dat deze uitspraken daarom niet zonder meer tevens gelden in geval van euthanasie van landbouwhuisdieren.

5. In reactie op verzoekers klacht bij de Nationale ombudsman deelde de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit mee dat de klachtambtenaar een zaak bij het

veterinair tuchtcollege aanhangig maakt als dat uit het oogpunt van het algemeen belang en gelet op de aard of de ernst van het tuchtvergriep of de omstandigheden waaronder het tuchtvergriep werd gepleegd, wenselijk is. In deze zaak vorderde het algemeen belang niet dat deze aanhangig werd gemaakt bij het veterinair tuchtcollege, aldus de minister.

## II Beoordeling

6. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. Dit brengt mee dat de burger erop moet kunnen vertrouwen dat een bestuursorgaan consistent gedrag vertoont waar het gaat om de beoordeling van een bepaald handelen of nalaten.
7. Ingevolge artikel 14 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 kan het veterinair tuchtcollege een dierenarts maatregelen opleggen indien het tuchtcollege van oordeel is dat de dierenarts door enig handelen of nalaten tekort is geschoten in de door hem verleende zorg dan wel op andere wijze in zodanige mate te kort is geschoten dat daardoor voor de gezondheidszorg voor dieren ernstige schade kan ontstaan. Ingevolge artikel 29, eerste lid, van voornoemde wet, wordt zo een zaak bij het veterinair tuchtcollege aanhangig gemaakt door een schriftelijke klacht van degene die rechtstreeks in zijn belang is getroffen, dan wel van een door Onze Minister aangewezen ambtenaar (zie Achtergrond, onder 1.).
8. In de Memorie van Toelichting op voornoemde wet wordt met betrekking tot het aanhangig maken van een zaak bij het tuchtcollege door de klachtambtenaar in de zin van artikel 29 van de wet gesteld dat het mogelijk is dat door een tuchtvergriep geen persoonlijk belang rechtstreeks wordt getroffen, dan wel dat een rechtstreeks in zijn belang getroffen persoon om hem moverende redenen van zijn klachtbevoegdheid geen gebruik maakt, maar dat de aard of ernst van het tuchtvergriep of de omstandigheden waaronder het is gepleegd, het uit een oogpunt van algemeen belang wenselijk maken dat de zaak toch aan het oordeel van de tuchtrechter wordt onderworpen (zie Achtergrond, onder 2.).
9. Vorenstaande betekent dat een niet rechtstreeks in zijn belang getroffen persoon de klachtambtenaar kan verzoeken om een bepaald handelen of nalaten van een dierenarts aanhangig te maken bij het tuchtcollege en dat deze klachtambtenaar, indien hij van mening is dat het algemeen belang dit vereist, aan dit verzoek gehoor geeft.
10. In het kader van de bestrijding van de uitbraak van varkenspest en mond- en klauwzeer is vanwege het ministerie van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit bepaald dat het euthanaseren van dieren door middel van een intracardiale injectie met het diergeneesmiddel T61 en zonder voorafgaande pijnuitschakeling aanvaardbaar was. De dierenartsen die deze wijze van euthanaseren destijds hebben toegepast, hebben dan ook gehandeld onder de verantwoordelijkheid van de minister van Landbouw, Natuur en

Voedselkwaliteit. Indien de klachtambtenaar verzoekers verzoek om deze door verzoeker gelaakte wijze van euthanaseren aanhangig te maken bij het veterinaire tuchtcollege had ingewilligd, zou dit betekenen dat het Ministerie destijds in het kader van het algemeen belang dierenartsen heeft opgedragen c.q. toegestaan om op voornoemde wijze te euthanaseren, deze zelfde dierenartsen, opnieuw in het algemeen belang, zou aanklagen bij het veterinaire tuchtcollege. Een dergelijke gang van zaken is uit het oogpunt van rechtszekerheid niet gewenst. Gelet hierop was het juist dat de klachtambtenaar verzoekers verzoek niet heeft ingewilligd.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

## **Conclusie**

De klacht over de onderzochte gedraging van de klachtambtenaar in de zin van artikel 29 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 is niet gegrond.

## **Onderzoek**

Op 22 december 2003 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer V. te Nederhorst Den Berg, met een klacht over een gedraging van de klachtambtenaar in de zin van artikel 29 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Zij gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

### **Informatieoverzicht**

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Brief van verzoeker aan de klachtambtenaar in de zin van artikel 29 van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 d.d. 28 januari 2002;
2. Brief van de klachtambtenaar aan verzoeker d.d. 20 maart 2002;

3. Brief van verzoeker aan de Nationale ombudsman d.d. 13 november 2002;
4. Brief van de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit aan verzoeker d.d. 26 augustus 2003;
5. Verzoekschrift van verzoeker aan de Nationale ombudsman d.d. 17 december 2003;
6. Brief van de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit aan de Nationale ombudsman d.d. 16 september 2004.

## Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

## Achtergrond

1. Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 (Wet van 21 maart 1990, Stb. 214 lwtr: 01-10-1992)

Artikel 14:

“Op een dierenarts kunnen een of meer van de maatregelen, bedoeld in artikel 16, worden toegepast, indien:

- a. hij door enig handelen of nalaten te kort schiet in de zorg die hij in zijn hoedanigheid behoort te betrachten ten opzichte van een of meer dieren met betrekking tot welke zijn hulp is ingeroepen, wordt verleend of in geval van nood behoort te worden verleend;
- b. hij op andere wijze in zodanige mate te kort schiet in hetgeen van hem als beoefenaar van de diergeneeskunde mag worden verwacht, dat daardoor voor de gezondheidszorg voor dieren ernstige schade kan ontstaan.”

Artikel 29, eerste lid:

“Een zaak, artikel 14 of artikel 15 betreffende, wordt bij het veterinair tuchtcollege aanhangig gemaakt door een schriftelijke klacht van degene die rechtstreeks in zijn belang is getroffen, dan wel van een door Onze Minister aangewezen ambtenaar.”

2. Memorie van toelichting (Tweede Kamer, zitting 1982 - 1983, 17646, nr. 3)

Toelichting op artikel 29:

“...Het is mogelijk dat door een tuchtvergriep geen persoonlijk belang rechtstreeks wordt getroffen. Deze situatie kan zich bijvoorbeeld voordoen in het geval dat een dierenarts met

instemming van de veehouder onnodig of teveel diergeneesmiddelen toedient of in het geval van weigering zonder opgaaf van reden om mee te werken aan een inentingsprogramma. Het is voorts denkbaar dat een wel rechtstreeks in zijn belang getroffen persoon om hem moverende redenen van zijn klachtbevoegdheid geen gebruik maakt, doch de aard of ernst van het tuchtvergrijp of de omstandigheden waaronder het is gepleegd, het uit een oogpunt van algemeen belang wenselijk maken de zaak toch aan het oordeel van de tuchtrechter te onderwerpen. Met het oog op deze gevallen is (...) aangewezen ambtenaar tot indiening van een klacht bevoegd verklaard...”